

De koffieweddenschap

Geschreven door Hessy

Crowley had een stapel papierwerk in zijn handen, en ondertussen liep hij heen en weer in de commandants tent.

Het was tijd voor de Bijeenkomst, de eerste sinds de oorlog met Morgarath. Het was ook de eerste Bijeenkomst die hij zou regelen als commandant en om eerlijk te zijn, was hij heel nerveus. De afgelopen maand had hij zaken geregeld, zoals het tellen, hertellen en het invullen van papierwerk, evenals uitzoeken hoe hij genoeg voedsel naar de Bijeenkomst bracht zonder dat het opgemerkt zou worden. Daarnaast moesten ook de examens van de leerling-Jagers opgesteld worden en ook de verschillende oefeningen met de andere Jagers. Dit alles drukte als een zware last op Crowley's schouders en ondanks dat hij een ervaren planner en strateeg was, was het nog niet zo makkelijk om zoiets groots te organiseren. De jonger Jager commandant was nu al een tijdje aan het ijsberen in zijn tent, nadenkend over een probleem dat een aantal uren geleden naar boven was gekomen. Het maakte hem zo overstuur dat hij bijna zijn haren uittrok.

"Dit werkt niet... dat werkt niet..." mompelde hij, door de papieren bladerend. Hij gromde gefrustreerd toen hij op een papier zelfs niet meer zijn eigen handschrift herkende. Halt, zittend op een boomstronk, keek niet geamuseerd op.

"Heb je ondertussen al een gat gelopen in de grond van al dat heen en weer geloop of ben je onderhand toe aan een pauze?" vroeg hij geërgerd. Hij was nu al uren in de tent en had Crowley's gemompel moeten aanhoren - het was iets wat hij deed aangezien ze vrienden waren. En eerlijk gezegd begon Halt verveeld te raken. Zo moeilijk kon het toch niet zijn? Crowley kon uren geleden al met een oplossing zijn gekomen!

De roodharige Jager stopte niet met ijsberen, maar keek hem wel.

"Ik heb wel een idee hoe ik het wil doen, maar ik moet nog wel aandacht besteden aan de details," begon Crowley, maar Halt schudde zijn hoofd, en zijn zwarte haren vielen voor zijn ogen.

"Wat jij nodig hebt, is een pauze," antwoordde hij grimmig. "Als jij zo nog een paar uur doorgaat, wordt je gek."

Crowley zuchtte en richtte zijn blik omhoog. Hij wilde naar de lucht kijken, maar dat zicht werd hem onttrokken door het linnen dak van de tent.

"Prima," zei hij uiteindelijk en legde de stapel papieren op een kleine bijzettafel. "Ik werd al gek van dat gestaar."

Halt stond hemzelf toe om te glimlachen.

“Heel goed, en laat Leander nou net bezig zijn met het zetten van koffie.”

De twee jonge Jagers liepen over het Bijeenkomstterrein en passeerden de tenten van de overige Jagers, die ze allemaal bij aankomst in een keurige lijn hadden opgesteld. Daarna liepen ze langs het weiland waar de Jagerspaarden graasden. Grazer hief zijn grijze hoofd op en hinnikte toen hij zijn baasje zag aankomen. Abelard briepte en in een rustige draf kwam hij hen tegemoet, de andere paardjes achterlatend. Grazer volgde hem en duwde zijn roze neus in Crowley’s hand.

De Jager lachte en hield hem een appel voor die hij in zijn binnenzak had zitten. Hij kriebelde het dier achter zijn oren, en zag Halt zijn wenkbrauw optrekken.

“Je verwent hem,” reageerde de Hibernische Jager.

Crowley snoof, net zoals Abelard even daarvoor deed.

“Jij verwent Abelard anders ook! Doe maar niet alsof je hem geen twee appels hebt gegeven deze ochtend, Halt. Twee!” antwoordde hij speels, wetende dat Halt het er niet bij zou laten.

Halt kruiste zijn armen over elkaar.

“Jouw paard is anders een wandelende maag op vier benen,” zei hij, een flauwe lach om zijn lippen.

Crowley porde hem grijzend met zijn elleboog.

“Voorzichtig jij, of jouw maag op vier benen is te vol om jou te dragen,” reageerde hij, kijkend hoe Grazer terugliep naar de andere paarden. Abelard volgde hem als een grote, grijze waas toen hij ook terugging naar de groep en beet een van de andere Jagerspaarden toen hij op dat plekje wilde gaan grazen.

Crowley grinnikte.

“Het lijkt erop alsof hij zelfs jouw verschrikkelijke humeur heeft overgenomen,” merkte hij op en verhoogde zijn pas, Halt achterlatend, maar hij haalde hem al snel in.

“Als je maar weet dat ik vandaag wel in een goede bui ben,” zei hij.

Het was waar. Al weken keek hij uit naar de Bijeenkomst nadat hij een jaar alleen in zijn huisje in Redmont had gezeten. Af en toe ging hij dineren met baron Arald en diens vrouw, of hij discussieerde over politiek met Vrouwe Pauline of strategische zaken met Heer Roderick. Verder was zijn tijd opgevuld met het rijden van patrouille rond in het leen en het opsporen van voormalige soldaten uit Morgaraths leger. Naast al deze werkzaamheden, lette Halt ook op de kleine baby die hij naar het weeshuis had gebracht net na de oorlog. Will was niet langer een kleine baby meer, maar groeide als kool en kon ook zelfstandig

zitten. Bovendien had hij twee vriendjes met wie hij graag samenspeelde; een meisje genaamd Alyss en een jongetje, Arnaut. Hij was net na Will in het weeshuis komen wonen. Ondanks dat keek Halt erg uit naar de tijd die hij door zou brengen met zijn collega Jagers. Hij had hen allemaal gemist, Crowley nog het meest. Om met hen samen te zijn, maakte hem blij en van tijd tot tijd verscheen er een glimlach om zijn mond. En, naar Crowley's bescheiden mening, was dat een hele prestatie.

“Dat merkte ik,” bevestigde Crowley blij met een knikje. Hij floot een melodietje en Halt fronste.

“Correctie. Ik *was* in een goed humeur totdat jij deze akelige geluiden produceerde,” zei hij chagrijnig en liep in een versnelde pas bij zijn vriend vandaan. Crowley rende hem achterna, en stelde vast dat Halt nog altijd dezelfde was sinds de laatste keer dat ze elkaar hadden gezien.

De twee Jagers gingen naar de plek die was aangewezen om te eten en zagen een aantal Jagers die koffie maakten. Egon keek op van zijn kop en de geur herinnerde Crowley eraan hoe erg hijzelf verlangde naar een kop.

“Hey, Crowley, Halt,” groette de oudere Jager hen en ging op een boomstronk zitten, wat gepaard ging met een aantal zuchten en kreunen. Egon was de jongste niet meer en sommige handelingen gingen niet meer zo soepel als vroeger.

De jonge Jagers begroetten hen met een knik en Crowley reikte naar de ketel en schonk voor zichzelf een kop koffie in. Halt deed hetzelfde en ze gingen bij de andere Jagers zitten.

“Ik hoorde dat je wat problemen had met het papierwerk, Crowley?” vroeg Leander. Hij wist heel goed wat het antwoord zou zijn. Natuurlijk had Crowley problemen met papierwerk. Hij was een geboren buitenmens en genoot ervan om veldwerk te doen, niet om de hele dag opgesloten te zitten tussen vier muren en onbelangrijke papieren in te vullen.

“Dat kun je wel stellen ja,” jammerde de Jager commandant, zijn aandacht bestedend aan de geur van de koffie. Leader knikte langzaam en goot een niet zo zuinige hoeveelheid melk in zijn koffie. Hij neuriede ondertussen het melodietje van *Een hutje in het bos*. Halt bromde.

“Heb je enig idee hoe erg je de smaak van een goed kop koffie verpest daarmee?” merkte hij op en zag hij de zwarte kleur van de koffie langzaam bruin werd door de melk. De Jager uit Dacton snoof minachtend.

“Alsof jij daar iets over te zeggen hebt,” antwoordde hij toen Halt een grote lepel honing in zijn koffie deed. “*Jij bent degene die de smaak verpest.*”

Crowley rolde met zijn ogen en zuchtte.

“Jullie zijn beiden onmogelijk. Allebei verpesten jullie de koffie, maar Halt doet dat met honing en jij met melk,” zei hij en de twee Jagers richtten langzaam hun blikken op hem. Als blikken konden doden, was Crowley er dubbel en dwars geweest.

Egon schudde met zijn hoofd en nam kleine slokjes koffie. Hij was te oud om met dit soort gekibbel mee te doen. Hij was meer dan tevreden dat hij een fijn plekje had en van zijn koffie kon genieten.

Leander zette voorzichtig zijn kopje op de grond.

“Je weet niet eens hoe het smaakt, dus je kan dan ook niet oordelen of we het verpesten of niet,” zei hij, een beschuldigende vinger op de Jager gericht. Halt maakte kort oogcontact met Leander. Zwijgend kwamen ze tot dezelfde conclusie en Halt richtte zijn aandacht op zijn vriend.

“Voor deze ene keer heeft Leander gelijk,” zei hij, de boze opmerkingen van Leanders kant negerend. “Je hebt het nooit geproefd en daarom weet je dus ook niet of het lekker is of niet.”

Crowley keek opzij en zijn wangen kleurde rood van schaamte. Hij sloeg zijn armen over elkaar, maar lette er wel op om zijn kop niet om te stoten.

“Ik heb het wel eens geprobeerd, koffie met honing. Ik dronk het toen ik nog een leerling was. Pritchard had de gewoonte om het in zijn koffie te doen. Een gewoonte die jij van hem hebt overgenomen.” Hij keek Halt aan, zijn wenkbrauwen gefronst.

“Dat kan ik noch bekennen, noch ontkennen,” zei Halt schouderophalend. Ze wisten beiden zeer goed dat Pritchard de gewoonte had overgedragen aan Halt toen hij in de leer ging bij de Jager.

“En?” drong Leander aan, zijn wenkbrauw opgetrokken. Crowley haalde zijn schouders op.

“Ik vond er niks aan,” antwoordde hij kort en zag Halts terneergeslagen uitdrukking. Leander begon te grinniken en leunde voorover om zijn lach te verbergen. Halt keek niet geamuseerd. Hij dronk zijn koffie en voor een tijdje was er een doodse stilte. Na een tijdje had Leander het voor elkaar gekregen om zijn lach in te houden en deed een poging om de pijn te verzachten.

“Ach, dat is al zo lang geleden. Misschien vind je het nu wel lekker?”

Crowley trok een wenkbrauw op. Waarom was iedereen er toch zo op gebrand om hem koffie met honing te drinken? Hij had toch al gezegd dat hij er niks aan vond? Het was niet alsof zijn mening ineens zou veranderen.

“Daar geloof ik weinig van, Leander,” antwoordde hij en dronk zijn zwarte koffie, zonder toegevoegde honing of melk. De drie andere Jagers keken elkaar een tijdje aan en uiteindelijk nam Halt het woord.

“Zullen we anders wedden? Als jij een kop koffie met honing drinkt, dan helpen wij je met die papierwinkel van je.”

De roodharige Jager keek in Halts donkere ogen, kijkend of hij ook maar een kleine hint kon ontdekken dat hij hem in de maling nam. Maar hij kende Halt en wist dan ook dat Halt geen grapjes uithaalde. Eerlijk gezegd had hij geen idee of hij zou moeten lachen of huilen wanneer Halt een grap zou uithalen. Maar, zo wist hij ook, Halt gebruikte liever sarcasme dan flauwe grappen.

“Al het papierwerk?” vroeg hij, kijkend van de een naar de ander. Halt knikte en antwoordde in een serieuze toon: “Al het papierwerk, niet waar, jongens?”

Leander verslikte zich bijna in zijn koffie.

“Niet zo snel jij, je hebt niet eens gevraagd of ik hieraan mee wilde doen!” zei hij, zichzelf verdedigend. Toen Halt hem serieus aankeek en Crowley vooral met een nieuwsgierige blik, zuchtte hij.

“Nou goed dan, al het papierwerk.”

Egon was in eerste instantie verbaasd over het feit dat hij op de een of andere manier erbij betrokken was, maar knikte nu ook enthousiast.

“Er gebeurt toch niks op Zeeklif,” zei hij vrolijk. “Na al die tijd van rust ben ik bijna vergeten hoe het precies werkt. Een kleine opfrissing kan nooit kwaad.”

De oude Jager had de vorige commandanten gekend en wist dan ook hoeveel werkdruk en stress bij de positie kwam kijken. Crowley verdiende wat rust, zelfs als het maar een paar uurtjes was.

De roodharige Jager leek overtuigd genoeg.

“Als jullie er zo over denken...” zei hij en stak zijn hand uit naar Halt. “Dan is dat afgesproken.”

De twee schudden de hand om de weddenschap te besluiten en Halt zag dat Crowley zijn kop bijna leeg had. Hij gebaarde om het kopje te overhandigen en schonk opnieuw in. Met een ondeugende lach opende hij de pot met honing en deed een ruime lepel in de koffie.

Crowley keek toe hoe Halt de honing vervolgens in zijn tas stopte, schijnbaar zeer aangenaam met zichzelf, en gaf de kop toen aan zijn vriend.

“Nou, *commandant*, laat maar weten wie zijn koffie verpest,” zei hij met een grijns en ging naast Leander op de boomstronk zitten. Egon kwam voegde zich bij hen en met tezamen keken ze alle drie toe hoe Crowley eerst een diepe zucht slaakte, toen diep ademhaalde en voorzichtig van de koffie dronk.

Hij proefde meteen de zoete smaak die over zijn tong rolde. Het was niet afschuwelijk, maar het was ook niet zo dat hij eraan gewend was. Al met al smaakte de koffie niet zoals het zou moeten. Maar, dat moest hij wel toegeven, hij kon wel begrijpen waarom Halt het lekker vond. Het was zoet, maar de smaak van de koffie zelf was nog steeds te proeven. Hij slikte het weg en draaide naar de drie Jagers die geduldig zaten te wachten op zijn mening.

“Het is iets anders dan ik gewend ben,” begon Crowley. “Maar als ik geen keus zou hebben, kan ik er best aan wennen.”

Leander knipperde van verbazing.

“Betekent dat dan dat je het lekker vindt?” vroeg hij vol ongeloof.

Crowley grijnsde.

“Het kan ermee door,” antwoordde hij. De teleurstelling was te lezen op de gezichten van de anderen, maar zelf was hij erg content met zijn antwoord. “Echter neemt het niet weg dat jullie alle twee de smaak van goede koffie verpesten.”

De Jager *commandant* zag er voldaan uit en nam nog een slok. Halts wenkbrauw schoot weer omhoog en Crowley grinnikte.

Het was inderdaad een mooie dag. De zon scheen, de vogels floten en een frisse lentebries droeg de zoute zeelucht met zich mee door de bossen. Daarnaast was er ook nog de geur van lavendel en het maakte de dag nog mooier dan het al was. Hij had zijn koffie, de andere Jagers waren ook aanwezig. In de verte kon hij de klanken van terugslaan boogpezen horen van de leerlingen die zich voorbereiden op hun examens. De paarden waren aan het grazen, met hier en daar gehinnik of een bries, en hij hoorde kletsende Jagers die elkaar vertelden over wat er zoal in hun lenen gebeurde. Alles bij elkaar, was het een goede dag. Maar hij wist hoe hij het nog beter kon maken.

Crowley dronk de laatste slokken van zijn koffie binnen record tijd op en zette de kop neer.

“Dank jullie wel voor het overnemen van mijn papierwinkel!” zei hij en stond vervolgens op. Hij ging naar zijn geheime verstopplek toe in een boom om te kijken naar alle vergissingen die gemaakt zouden worden, zonder ontdekt te worden. De drie Jagers bleven stomverbaasd achter, met de lege kop op de plek waar hij zojuist nog had gezeten.